

קרא נביא

אזיב הוא בן צדו האהוב ביותר של אבי שפיק שאול ז"ל נפטר לפני עשר שנים. מאז ילדותינו היינו כולנו עזים לקשרים החמים בין המשפחות, לאהבה ולכבוד הרב ביניהם. בשלל זאת הם לא קראו אחד לפני השמו, אלא כל אחד מהם כינה את השני "אבן עמי" בן צדו התפלות מערבית לעברית.

רוב השיח ביניהם התנהל בשלפון כשהם חולקים זיכרונות משותפים מילדותם בעיר, ומצברים על כל נושא שהולך. אזיב היה שם מקר את אבי המקום עבודתו, וכל העובדים במקום הכירו אותו וכיבדו אותו.

אימים, כשאבי יצא לשמאלאות המשלטים ביניהם היו תכופים יותר והקשרים התרדקו. למחתו הרבה של אבי, אזיב בא לבקר את הרבי בביתם ואף השיע לבקר בחנות של אחיי, אלי ושלומי בהרצליה. במשך שעות ארוכות הם ישבו בפתח החנות חולקים סיפורים אישיים, פותחים את הלב אחד לפני השני, מתייעצים ומייעצים, צוחקים ומצברים על נושאים ברומו של עולם, והאהבה ביניהם רק התעצמה. אזיב אף הכיר לקוחות רבים ואף קשר קשרים חמים עם כל בעלי החנויות ברומו. כולם אהבו אותו, ומחו לקראתו. ביום שאזיב היה בא לביקור, שיחת השלפון הראשונה לאחר מכן ביני ובין אבי, הייתה נפתחת תמיד בשאלה כל פעם בהתפלות מחזש, "את יודעת מי היה היום אצלנו?" מיותר לומר מה הייתה התשובה.

כשאבי נפטר אזיב קיבל את הבשורה המרה בעצב רב. הוא לא יכול היה לקבל את האמת תמיד היה אומר לנו "אני נקרע, אני לא יכול להשלים עם זה, לא יכול להיות ששפיק איננו. עם כל זאת הוא אימץ אותנו אליבו והמשיך במסורת שלו לבוא ולבקר אותנו, למרות שראינו שבכמה היה קשה לו לעמוד בחנות

ואסתכל על כיסאו הפיק של אבי. בנוסף הוא השגיח את תזירות
הביקורים. נשאר יותר שעות מרשים פה ושמ. נותן עצה טובה.
ולקח ללבו זברים עצובים ששמע או שלא מצאו חן בעיניו.
בימים שלא השגים לבקר. היה מתקשר לשאול בשלומנו. מתנצל
שהוא לא יכול לבוא. מספר שהוא מתעלעלע ומבטיח לבוא בקרוב.
הוא לא פסח על אף אחד ואחת מאתנו. התעניין בנעשה בחיים
של כולנו ותמיד זאט לתת עצה טובה. אם נודע לו שמישהו
מאתנו לא מרשים טוב. היה מצלצל מידי יום. לפעמים יותר מפעם
אחת לשאול מה הפתנה. מייצל. מתעניין בסט התרופה. ממליץ
על טיפול זה או אחר ותמיד כמובן מעודד ומנסה להקטין את
הבעיה. זה כלום. זה יעבור. זה שום דבר. אין לכם מה לצאול.
תמיד נותן תחושה טובה.

אבל טולת הכותרת של מעשיו. היו הביקורים שלו אצל אחי
ויולט שמרוקת לכיסא שלעליה לאחר שמצבה הפואי החמישי מיד
לאחר פטירתו של אבי.

אזיב לא התייחס לפעמים. לפרט או לפקקי תנועה. בכל פעם
שהגיש להרצליה היה משלם עם ביקור אצל אחי. מקשיב לה
מעודד אותה. מלכיף לה סיפורים מהעבר. מספר סיפורים על אבי.
מייצל למטפלת שלה איך לשלם בה הכי טוב ומתעניין בתרופות
שהיא נוטלת.

כשקם ללכת היה מברק את אחי ואת כל המשפחה עז שאמי
הייתה מתרשט וזומעת לא פעם זכיתי להיות הביקורים
הנפלאים האלו. ברשעי הקסט המצוקקים שנאמרו בשפה הערבית.
הברכות שהיו כמו תרופת פלאים. בשפת האם של הורי שבה
הזברים צלצלו ונשמעו אחרת הוא היה מחזיק אותי לנוף ילדותי
וברשעים האלו הרשתי כאילו אבי חזר הביתה.

אזיב

תמיז יזענו שפרעס סאקע יוצא מהבית של אמא אתה ערוב.
מספיק היה להסתכל לך העיניים הצומעות ולזעם מה אתה
מפליש. העיניים שלך היו משוטטות סביב כאילו פרעס חשבת סאבי
יופיע לפתע והכל היה חלום רע.

ושוב בימים שבהם השעת לביקור כמו בחייו של אבא...אך
בפעמים האלו היה זה קולו של אמי נשמע צרק הטלפון...את
יוצעת מי בא לבקר אותי היומי ואני כבר יזעתי את התשובה.
כל פלישה אתך, או שיחת טלפון הייתה טורמת לנו להתרוממות
נפש ועיצון הלב ולהתרששות ערמ היזיעה שיש לנו עוז מישהו
בעולם שאוהב אותנו וזואל לנו בעוצמה כמו חינקה אותנו.
אין שיחה ביננו שלא הסתיימה בכך שהייתי אומרת לך "אזיב
אתה מספר אחד בסבילנו. אין לנו עוז בעולם מישהו שאוהב
אותנו וזואל לנו כמוך". אבל אתה בצניעות היזועה היית
מבטל את צעפיי בהפמת יז ביישנית ואומר "אני לא עושה כלום".
עם כשאמרתי לך את המילים האלו השיחת טלפון. יכולתי לצמיין
אותך עושה את התנועה הזו. הפי לך אי אפשר היה להתמיא
אפילו לא במילה.

מעולם לא שמענו אותך מתלונן או מצמר על כאב לופני זה או
אחר. תמיז הפלנת חוזק. כשמענו שחלית נצדמנו.

אזיב

על ערש צווי איש אינו מצטער שאין לו עוז ככל שמור לו
חשבון הבנק או שאין לו מכונת מפוארת כמו או אחרת חונה
בחניית ביתו. על ערש צווי אצט מונה את הישלייו האנושיים. סורק
במהירות את צרכו. אומז את יוסרו את מעלותיו. את האהבה

שהוא קבל חלק וחילק עם אחריים ועם הצברים האלו הוא עולה
לשמיים. אתה אציה. לבית לאין שיסוף. רב לבויות מעשים ומילים.
בלכות אנשים כמוק העולם שלנו יפה יותר. אנחנו אופהים
אותך מאוז. תודה רבה על מה שעשית בשבילנו ובספרנו. נעמת
לנו מאוז.

כבר אמרתי שתמיד היית אומר אני נקדם. עכשיו אני רוצה לספר
לך שאנחנו נקדמים. מהיום ששמענו על מחלתך, לא יכולנו לשאת
את הידיעה הזו. כמה קשה היה לנו לראות אותך כשבאנו לבקר
בביתך מתנייז העצרת הליכון. הצמעות נחנקו לנו בספרון. אתה
שהמלך שאפיין אותך היה חיוב. תמיד לבוש יפה נקי ומסודר.
עומד שפתחות רכבך בידיך. כמה קשה היה לנו לראות את
השפעת התרופות על לופך וכמה קשה היה עוד יותר לראות את
האואו שלך בחניה מתוק ידיעה שסוב לא תוכל לנהוג בו יותר.
בספר משלי פרק יח פסוק י"ב - כתוב "לפני כבוד ענווה"
אתה יסמת בחייך כל אות מהמשפט הזה. בצניעותך כי רבה
חיפשת ענווה אבל הענווה הזו היא שהביאה את הכבוד עד
אליו שהיית ראוי לו כל כך. אצלך שניהם הילכו שלובי יזיים
ולנו הוסיף כבוד. לאהוב אותך ולרחוש לך כבוד.
קרה נכבד.

אני רוצה להודות לאסתר הנפלאה על שנתנה לי את הסכמתה
לומר צברים אלו. בסך אמי ויולט. פונית אלו! שלומי מיטל וכל
בני המשפחה אני רוצה למסור את תנחומינו הכנים ואהבתנו
לאסתר. ורצ. מני וכל בני המשפחה המורחבת. שלא תצטע עוד
צדף. שאתה תצטע רק ימים טובים. תחוו רק שמחות ותשמעו
בספרות טובות. שאורו של היהלום הנצחי הזה. אציה. ינצל
עבורכם ובשבילכם מהשמיים לנצח. תודה רבה לכולם.